

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

L. A., narozená X,
stát. přísl. Ruská federace
bytem X
zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph. D.,
advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2023, č. j. MV-69587-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 2. 2023, č. j. OAM-3562-7/TP-2023, bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 6. 2023, č. j. MV-69587-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně podala dne 13. 2. 2023 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V den podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobývala žalobkyně na území České republiky na základě fikce pobytového oprávnění [fikce dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to po dobu vedeného řízení o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vedeného pod sp. zn. OAM-39598/DP-2022.
3. Řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo usnesením prvostupňového orgánu č. j. OAM-3562-7/TP-2023 ze dne 22. 2. 2023 zastaveno, neboť správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna.
4. Žalobkyně namítá nedostatečné posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do základních práv žalobkyně zaručených čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně uvádí, že ačkoliv žádala o trvalý pobyt a doložila obavy o vlastní bezpečnost v zemi státního občanství, vydáním procesního rozhodnutí byla předem vyloučena žádost žalobkyně z jejího meritorního projednání. Prvostupňový orgán se nezabýval interpretací neurčitého právního pojmu důvody zvláštního zřetele hodné podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ani možností subsumpce žalobkyní tvrzených závažných skutkových okolností jejího případu pod rozsah tohoto neurčitého právního pojmu.
5. Dle žalobkyně nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o žádosti, respektive s ohledem na povahu, význam a závažnost tvrzených důvodů pro vydání povolení k trvalému pobytu měl správní orgán žádost meritorně projednat, anebo posoudit dopad procesního rozhodnutí do základních práv žalobkyně, a vyvarovat se tak přepjatého právního formalismu.

6. Své obavy o svou bezpečnost odůvodňuje žalobkyně předně tím, že její syn je trvale usídlen na území ČR a pracuje zde pro americkou společnost. Vnučka žalobkyně je státní občankou ČR. Žalobkyně dále veřejně projevuje svůj nesouhlas s politickým režimem Ruské federace a vedením válečného konfliktu na území Ukrajiny, kde má žalobkyně rovněž příbuzné (bratranec s rodinou), za což by mohla být v zemi státního občanství přísně sankcionována. Žalobkyně se obává, že navrátí-li se do země původu, bude pronásledována, vyslýchána, odsouzena, odloučena od své rodiny v ČR a nebude jí umožněno se do ČR vrátit. K tomuto odkazuje žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 306/2021-49 ze dne 11. 3. 2022, kde soud uvedl, že potírání mezinárodně garantovaných základních práv vlastního obyvatelstva je obecně známé a je třeba k nim přihlídnout z úřední povinnosti, neboť svědčí o tom, že u stěžovatele může hrozit porušení zásady non-refoulement.
7. K tomuto žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 66/2023-33 ze dne 25. 5. 2023 a uvádí, že splnila podmínky pro aktivaci přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy, když vznesla námitku nepřiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí o její žádosti, přičemž tato nebyla na první pohled nemyslitelná ani zdánlivá, když žalobkyně doložila prvostupňovému orgánu velice konkrétní a závažná tvrzení, z nichž bylo možné na nepřiměřenost dopadu negativního rozhodnutí o její žádosti usuzovat.
8. Procesní rozhodnutí má v daném případě obdobné důsledky jako rozhodnutí meritorní, kdy nevyhnutelným následkem je neudělení nejvyššího pobytového oprávnění, aniž by však žalobkyni byly dány reálné alternativní možnosti řešení její pobytové situace na území České republiky bez nutnosti vycestování do země státního občanství. Již zastavením řízení o žádosti žalobkyně dochází k zásahu do základního práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života, zaručeného v čl. 8 Úmluvy a zásahu do jejího práva nebýt vystavena mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení podle čl. 3 Úmluvy, ale i řady dalších práv, jichž by žalobkyně v zemi původu nemohla požívat. V takové situaci bylo povinností správního orgánu I. stupně i žalované se přiměřeností dopadu zastavení řízení o žádosti žalobkyně zabývat a s argumentací žalobkyně se náležitě vypořádat.
9. Prvostupňový orgán nicméně na námitky žalobkyně nereagoval a omezil se na konstatování, že jsou splněny podmínky pro zastavení. Tím zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když nevyložil zákonná ustanovení ústavně konformním způsobem, nevypořádal argumentaci žalobkyně ani se nevyjádřil k jí předloženým důkazům, jakkoliv žalobkyně namítala porušení jejích základních lidských práv. Žalovaná měla prvostupňové rozhodnutí zrušit, nikoliv nahrazovat odůvodnění svým vlastním.
10. Žalobkyni žalovaná vytkla, že „nedoložila doklady prokazující zdravotní stav, veřejné prohlášení názorů proti putinovskému režimu a tomu, že by byla vystavena perzekuci v zemi původu vyjma internetového článku“. Tento závěr je dle žalobkyně v přímém rozporu s obsahem správního spisu, jelikož žalobkyně prvostupňovému orgánu předložila nejen internetový článek, ale rovněž své vlastní prohlášení, v němž svůj názor na politickou situaci v Ruské federaci veřejně projevuje, a potvrzení o výši příjmu svého syna, z něhož lze dovodit, kdo je zaměstnavatelem syna žalobkyně. Tyto důkazy přitom ve spojení s výše specifikovanými obecně známými skutečnostmi i skutečnostmi známými správním orgánům z úřední činnosti je třeba považovat za relevantní doklady prokazující hrozbu perzekuce v zemi původu, přičemž žalobkyni není zřejmé, z jakého důvodu k nim žalovaná nepřihlíдела.

11. Žalovaná odkázala žalobkyni na institut upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny či mezinárodní ochrany, aniž by žalobkyně musela vycestovat do Ruské federace. Žalovaná tak žalobkyni odkázala na jiný institut zákona o pobytu cizinců, jehož aplikaci předchází správní uvážení zastupitelského úřadu a na jehož aplikaci není právní nárok, a dále na zákon o azylu, to vše za situace, kdy si byla vědoma, že žalobkyně již marně vyčerpala téměř všechny prostředky úpravy svého pobytového statusu, které jí zákon o pobytu cizinců nabízí. Žalobkyně požádala o trvalý pobyt a současně o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Žádost o trvalý pobyt byla pravomocně zamítnuta, proti čemuž žalobkyně brojila žalobou, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2023.
12. V průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s platností od 22. 6. 2022 do 26. 9. 2022. V době platnosti uděleného dlouhodobého víza (dne 21. 9. 2022) podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímž účelem (strpění pobytu na území) a v návaznosti na uvedené pobývá (do dnešního dne) na území České republiky na základě fikce pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to doby pravomocného rozhodnutí o této žádosti. Po uplynutí 6 měsíců pobytu na území České republiky na základě uděleného dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a následně fikce pobytového oprávnění podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (dne 3. 1. 2023). Řízení o této žádosti bylo obdobně jako řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 13. 2. 2023 pak žalobkyně podala předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně současně dne 5. 6. 2023 požádala zastupitelský úřad České republiky v Ruské federaci o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žalobkyně tak prokazatelně soustavně vyvíjí veškeré nezbytné úsilí k úpravě své pobytové situace, které po ní lze spravedlivě požadovat.
13. Žalobkyně uzavírá, že pouhý poukaz žalované na možnost iniciovat jiný postup je nesprávný, a že žalovaná měla vypořádat všechny odvolací námitky, přičemž měla posoudit, zda by žalobkyni vycestováním do země státního občanství za účelem osobního podání žádosti o vydání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny mohla vzniknout nenahraditelná újma, spočívající v nepřiměřeném zásahu do jejích základních lidských práv. Jelikož to správní orgány neučinily, zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. S ohledem na to žalobkyně požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
14. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 17. 7. 2023 uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí a správní spis. Žalobní body se nijak neliší od odvolacích námitek. Žalovaná se nepřiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývala. Žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná tak navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Z obsahu správního spisu zjistil Městský soud v Praze následující skutečnosti. Žalobkyně požádala dne 12. 4. 2022 o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, té však nebylo vyhověno. Téhož dne požádala o trvalý pobyt ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zákona, i tato žádost však byla zamítnuta. Toto zamítavé rozhodnutí následně potvrdila i žalovaná a obstálo také v soudním přezkumu, kdy Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 1. 2024, č. j. 15 A 4/2023–58, žalobkyninu žalobu zamítl.
17. Dne 12. 4. 2022 také žalobkyně požádala o vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona, které bylo vyhověno s platností od 22. 6. 2022 do 26. 9. 2022. Dne 3. 1. 2023 žalobkyně dále podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců., ale řízení bylo zastaveno.
18. Dne 21. 9. 2022 žalobkyně podala žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců, přičemž prvostupňový orgán žádost zamítl, neboť vízum strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo vydáno ve spojení s řízením o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně podala odvolání, o kterém ke dni vydání napadeného rozhodnutí pravomocně nebylo rozhodnuto.
19. Prvostupňový orgán tak dospěl k závěru, že v den podání žádosti, tj. dne 13. 2. 2023, žalobkyně pobývala na území na základě tzv. fikce pobytu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, dle jehož věty první platí, že *Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*
20. Prvostupňový orgán poukázal na § 69 odst. 7 zákona, dle kterého *Žádost o povolení k trvalému pobytu nelze podat na území, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10; to neplatí, jde-li o žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d).* S ohledem na toto ustanovení tak prvostupňový orgán uzavřel, že žalobkyně nebyla oprávněna o trvalý pobyt z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona žádat.
21. Prvostupňový orgán tedy dospěl k závěru, že žalobkyně nedisponovala žádným z pobytových oprávnění taxativně vypočtených v § 69 odst. 2 zákona, jejichž držitelé mohou podat žádost o trvalý pobyt z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona.
22. Pro tyto důvody tak prvostupňový orgán řízení o žádosti žalobkyně ze dne 13. 2. 2023 v souladu s ustanovením § 169r odst. 1 písm. c) zákona zastavil, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla oprávněna svou žádost na území ČR podat.

23. Žalovaná, která k odvolání žalobkyně prvostupňové rozhodnutí přezkoumala, se ztotožnila se závěry prvostupňového orgánu. Ve vztahu k odvolací námitce přepjatého formalismu uvedla, že o ten se nejedná, neboť prvostupňový orgán postupoval zcela v souladu se zákonem. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak dodala, že nesplnění podmínek pro podání žádosti na území stanovené v zákoně o pobytu cizinců nelze považovat za „formalistický postup“, ale za interpretaci příslušných právních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu účastníka řízení.
24. K nedostatečnému posouzení situace žalobkyně a k neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého života uvedla žalovaná, že s ohledem na závěry judikatury je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost rozhodnutí v pobytových věcech dle čl. 8 Úmluvy i v případech, kde to § 174a zákona výslovně nepožaduje, účastník řízení však musí tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně žila do roku 2022 v Ruské federaci, nedoložila doklady prokazující její zdravotní stav, veřejné prohlašování názorů proti putinovskému režimu a to, že by byla vystavena perzekuci v zemi původu, vyjma internetového článku.
25. K tomu odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, kde soud vyslovil, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by byl nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.
26. Dle žalované však o takovou situaci nyní nejde, neboť žalobkyni není ukládána povinnost území na stanovenou dobu opustit a ani jí není pobytové oprávnění rušeno. Z jednání žalobkyně a podávání velkého množství různých žádostí je zřejmá snaha vyhnout se návratu do Ruské federace, avšak žalobkyně může dle ustanovení § 169 odst. 3 požádat, aby zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání upustil. Dále dodala, že pokud se žalobkyně obává perzekuce v zemi původu, může postupovat dle zákona o azylu, případně požádat o vízum strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Předchozí žádosti žalobkyně o toto vízum nebylo vyhověno s ohledem na udělení jiného druhu víza a nebylo tedy posuzováno splnění podmínek bránících žalobkyni v návratu do země původu. Možnost pobytu na území i na základě jiného pobytového oprávnění než jen na základě nejvyššího pobytového oprávnění při nesplnění základní podmínky pro její podání na území, nijak nepřiměřeně nezasahuje do jejích rodinných vazeb a není v rozporu s čl. 8 Úmluvy i Úmluvy o právech dítěte.
27. Základní žalobní námitkou je, že správní orgány měly postupovat přepjatě formalisticky, když řízení o žádosti žalobkyně zastavily bez dalšího. Žalobkyně se dožaduje meritorního rozhodnutí, případně procesního rozhodnutí, které by detailně posoudilo dopad do práv žalobkyně. Městský soud v Praze však těmto námitkám nemohl přisvědčit.
28. Správní orgány v prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí dospěly k závěru, že žalobkyně nebyla držitelkou žádného z pobytových oprávnění uvedených v § 69 odst. 2 zákona, na základě kterého by následně mohla podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona žádat o trvalý pobyt. Žalobkyně tedy nebyla oprávněna žádat podat na území České

republiky a bylo namístě řízení zastavit na základě § 196r odst. 1 písm. c) zákona. S tímto právním posouzením, ke kterému správní orgány dospěly, se přitom zdejší soud zcela ztotožňuje.

29. Soud považuje za přílehlavý odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 – 35, ve kterém byl vysloven závěr, že požadavek žalobce na postup podle jiného než zákonného principu (v tam řešené věci podle principu rozhodování dle stavu ke dni vydání rozhodnutí) sice může být pro žalobce někdy příznivější, nelze jej však označit za přepjatý právní formalismus, nýbrž jde o pouhou interpretaci procesních předpisů. Obdobný závěr je obsažen také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, kde soud uvedl, že odklon od zavedených procesních a zákonem předvídaných postupů by představoval zásah do principu právní jistoty a předvídatelnosti. V témže rozsudku pak soud doplnil, že *„Připuštění možnosti, aby správní orgány rozhodovaly nejednotně podle prospěchu žadatele, by zcela jistě byly i v rozporu s účelem samotného zákona o pobytu cizinců. Pokud § 66 odst. 1 písm. d) umožňuje udělit trvalý pobyt žadateli, který je nezaopatřeným dítětem, je zjevně proti smyslu tohoto ustanovení udělit tento pobytový titul někomu, kdo již vymezené zákonné podmínky nesplňuje, např. proto, že je mu již více než 26 let, že zanechal studia, a podobně.“*
30. Touto optikou je nutno nahlížet i nyní projednávanou věc. Pokud žalobkyně nedisponovala v době podání žádosti žádným z taxativně vypočtených pobytových oprávnění, jejichž držitelům je umožněno žádat o trvalý pobyt a podat žádost na území České republiky, bylo by proti smyslu i účelu zákona o pobytu cizinců, aby správní orgány přijaly takový výklad, který by uvedená zákonná taxativní ustanovení rozšiřoval a vykládal extenzivním způsobem, ačkoliv zákonodárce příslušné výchytky koncipoval zcela jednoznačně jako taxativní.
31. Je pravdou, že judikatorní praxe dospěla k závěru, že správní orgány jsou povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 174a odst. 3 výslovně neukládá, a sice na základě čl. 8 Úmluvy. Jak však potvrzuje judikatura, *„K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit. Právě v nyní řešeném případě žalobce argumentoval zcela obecnými případy možného dopadu rozhodnutí do jeho života, které již soud zmínil výše. Pokud by soud akceptoval takovouto žalobcovu zcela obecnou argumentaci, která není ani podložena žádnými důkazy, vedlo by toto pojetí následně správní orgány k postupu, že mají přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat vždy, když účastník řízení uvede jakékoli, byť zcela obecné, skutečnosti. V takovém případě by došlo k překročení ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a takový výklad tedy nelze akceptovat.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018–44).
32. Za naopak nepřiléhavý pokládá soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10Azs 366/2021-35, na nějž poukázala žalobkyně v rámci svého přednesu v průběhu jednání. V uvedeném případě Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti ve věci, kdy Ministerstvo vnitra zamítlo žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to doklad o zdravotním pojištění. Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl: *„Stěžovatelka zamítla žalobcovu žádost pouze kvůli opožděně doloženému dokladu o zdravotním pojištění, tj. na základě formálního pochybení, byť nepochybně vzniklo na straně žalobce. V takové situaci je*

formalistické trvat na podání opakované žádosti s rizikem nutnosti vycestování (ledaže by žalobce v opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti), a to právě s ohledem na žalobcovu nezletilou dceru. Žalobci se dcera narodila v X“. Uvedená věc je tedy skutkově zcela odlišná od věci nyní přezkoumávané.

33. Městský soud v Praze se však v souladu s žalovanou ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobkyně v řízení kromě internetového článku nedoložila doklady prokazující její zdravotní stav, veřejné prohlašování názorů proti putinovskému režimu či to, že by byla vystavena perzekuci v zemi původu. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v žalovanou odkazovaném rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, o zásah do práv na respektování rodinného a soukromého života garantovaných čl. 8 Úmluvy se zpravidla jedná jen v případě dlouhodobého zákazu pobytu. V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud dodal, že „by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“
34. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejedná, jelikož žalobkyni zákaz pobytu uložen nebyl. Z vyjádření žalobkyně v průběhu správního řízení a z příloh, které k žádosti přiložila, vyplývá, že do doby vypuknutí vojenského konfliktu na Ukrajině žalobkyně žila v Ruské federaci a kromě víza strpění žádné pobytové oprávnění na území ČR neměla. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobkyně vyjma doby uvedeného víza strpění osobní soužití a kontakt se svým synem a dalšími členy rodiny na území ČR osobní soužití a kontakt neuskutečňovala. Nelze proto dospět k závěru, že by si žalobkyně v tak krátkém časovém úseku vytvořila silnější a hlubší rodinné vazby na území ČR. Jak navíc soud konstatoval již v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě, případná újma, kterou žalobkyně argumentuje, nevznikne v důsledku napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze je tak ve shodě s žalovanou, že žalobkyně nenaplňuje ani zbylá výše uvedená judikatorní kritéria, dle nichž by nepřiměřeným zásahem bylo již samotné vycestování z území České republiky.
35. Jestliže žalovaná odkázala žalobkyni na ustanovení § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje, aby zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti, pokud cizinec doloží důvody pro upuštění, nelze takovému postupu žalované z pohledu soudu nic vytknout. Jedná se totiž o zákonem předvídanou možnost, která by žalobkyni mohla umožnit dosáhnout jejího cíle bez nutnosti vycestování zpět do země původu (za předpokladu, že zastupitelský úřad shledá důvody pro uvedený postup).
36. Soud pak musí rovněž aprobovat úvahu žalované, dle které by žalobkyně mohla požádat o vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona. Žádost žalobkyně o uvedené vízum totiž v minulosti s ohledem na udělení jiného druhu víza nebyla meritorně posuzována, a správní orgány se tedy nemohly věcně zabývat mimo jiné právě otázkou, zda jsou v případě žalobkyně dány důvody, které by jí bránily v návratu do její vlasti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. S ohledem na výše uvedené tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec jejího běžného výkonu úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.